

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 07, 2017

Nummer 7, 2017

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2017:1032](#) 07-03-2017

Zuid-Willemsvaart/nadeelcompensatie omlegging

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:702](#) 15-03-2017

Haarlem/omgevingsvergunning dakopbouw

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:663](#) 15-03-2017

Horst aan de Maas/omgevingsvergunning, handhaving

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:681](#) 15-03-2017

Dinkelland/bestemmingsplan Verplaatsing Werktuigbouw en Bouwdienst Denekamp
Brandlichterweg ongenummerd

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:671](#) 15-03-2017

Barneveld/bestemmingsplan Columbiz Park I

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:599](#) 08-03-2017

Laren/bestemmingsplan Scouting Laren

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:572](#) 08-03-2017

Emmen/omgevingsvergunning bevoorradingsweg

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:602](#) 08-03-2017

Apeldoorn/planschade

RECHTSPRAAK

Apeldoorn/planschade

Definitie oppervlakte, grondoppervlakte, woonoppervlakte.

Casus

Resim is eigenaresse van het aan de Elspeterweg 89 te Uddel, gemeente Apeldoorn, gelegen recreatiepark Noord-Riezen. Ingevolge de bij het bestemmingsplan Buitengebied Agrarische Enclave van 25 januari 2001 behorende regels is het toegestaan in het recreatiepark recreatiewoningen met een maximale goothoogte van 3 m, een maximale hoogte van 5 m en een maximale oppervlakte van 75 m² op te richten.

Op 13 augustus 2009 heeft Resim bij het college een aanvraag ingediend om een tegemoetkoming in planschade die zij stelt te hebben geleden als gevolg van de eerste herziening van het bestemmingsplan van 15 juni 2006. Ingevolge de bij de eerste herziening behorende regels mag de inhoud van recreatiewoningen niet meer dan 300 m³ bedragen en is ondergronds bouwen onder recreatiewoningen niet toegestaan. Volgens Resim heeft deze beperking van de bouwmogelijkheden in het recreatiepark tot een vermindering van de waarde van het recreatiepark geleid.

De rechtbank heeft overwogen dat uit de bouwvoorschriften in het bestemmingsplan over de maximale oppervlakte, goothoogte en hoogte, die bij de eerste herziening ongewijzigd zijn gebleven, blijkt dat de planwetgever de omvang van recreatiewoningen heeft willen beperken, maar dat daarbij niet is gedefinieerd wat in die voorschriften onder de oppervlakte van recreatiewoningen wordt verstaan. Naar het oordeel van de rechtbank heeft die oppervlakte betrekking op de woonoppervlakte van recreatiewoningen en meer specifiek op de totale oppervlakte van de voor recreatiebewoning bruikbare verblijfsruimten. Dit sluit aan bij het in het maatschappelijk verkeer gangbare spraakgebruik. Volgens de rechtbank valt uit de toelichting op het bestemmingsplan af te leiden dat de planwetgever heeft beoogd de bestaande situatie positief te bestemmen en de maatvoering daarop en op de destijds gebruikelijke maatvoering af te stemmen. Aan ondergronds bouwen is daarbij kennelijk niet gedacht. Weliswaar volgt uit het expliciete verbod van ondergronds bouwen in de eerste herziening zonder meer dat is beoogd dit niet langer toe te staan, maar dat betekent nog niet

dat met dat verbod en met het voorschrift over de maximale inhoud van recreatiewoningen is beoogd het bouwvolume ten opzichte van het oude regime te beperken. Uit de toelichting op de eerste herziening valt dat in ieder geval niet op te maken. Dit wordt bevestigd door de uitleg dat de maximale oppervlakte van recreatiewoningen betrekking heeft op de woonoppervlakte. In dat geval vloeit immers ook uit de berekening van de maximale inhoud van recreatiewoningen onder het oude planologische regime voort dat het bouwvolume door de nieuwe regel niet wordt beperkt. Omdat ondergronds bouwen onder het oude planologische regime geen grotere woonoppervlakte van recreatiewoningen dan 75 m² tot gevolg mocht hebben, zou ondergronds bouwen uitsluitend tot een geringere bovengrondse woonoppervlakte hebben geleid. Dit betekent dat de wijziging van de bouwvoorschriften voor recreatiewoningen in de eerste herziening geen nadelige beperking ten opzichte van het bestemmingsplan inhoudt, dat Resim niet in een nadeliger planologische positie is komen te verkeren en dat Resim geen planschade heeft geleden, aldus de rechtbank.

Rechtsvraag

In geschil is of in de bepaling van het bestemmingsplan de grondoppervlakte van het gebouw is bedoeld, zoals Resim betoogt, of de woonoppervlakte van de voor recreatiebewoning bruikbare verblijfsruimten van het gebouw, zoals de rechtbank heeft overwogen.

Uitspraak

De rechtbank heeft niet gemotiveerd waarom haar uitleg van artikel 20, derde lid, aanhef en onderdeel f, aansluit op het in het maatschappelijke verkeer gangbare spraakgebruik. Zonder nadere toelichting valt niet in te zien dat dat spraakgebruik tot die uitleg noopt en dat het standpunt van Resim niet juist is.

In de toelichting bij het bestemmingsplan is op bladzijde 58 vermeld dat een toename van het aantal verblijfsrecreatieve bedrijven in het plangebied niet mogelijk is, dat de capaciteit en oppervlakte van bestaande bedrijven wordt gelimiteerd en dat de huidige grootte (qua toegestane c.q. vergunde aantallen kampeermiddelen en/of recreatiewoningen) van de bedrijven maatgevend is voor de regeling in het bestemmingsplan. Verder is op bladzijde 83 voor het recreatiepark in het bijzonder vermeld dat er geen voorgenomen veranderingen ten opzichte van de huidige situatie zijn. De mogelijkheden worden nagenoeg conform de geldende regeling overgenomen. Wel wordt het maximumaantal bungalows beperkt tot 45. De huidige regeling bevat geen beperking (binnen het maximale bouwvolume). Als maximale afmetingen voor zomerhuizen wordt de norm uit het streekplan, te weten 75 m² en een goot- en nokhoogte van 3 en 5 m, gehanteerd, aldus de toelichting.

De rechtbank heeft uit de plantoelichting afgeleid dat de planwetgever heeft beoogd de

maatvoering van recreatiewoningen af te stemmen op de bestaande situatie en de destijds gebruikelijke maatvoering. Deze veronderstelling berust echter op een onjuiste lezing van de in rechtsoverweging 7.3 aangehaalde passage van bladzijde 58, omdat deze geen betrekking heeft op de grootte van recreatiewoningen, maar op de grootte van recreatiebedrijven (aantallen kampeermiddelen en/of recreatiewoningen). Verder is, in de hiervoor weergegeven passage van bladzijde 83, de oppervlakenorm van 75 m² vermeld in het kader van de maximale afmetingen van recreatiewoningen. Dit wijst erop dat hier niet de woonoppervlakte van de voor recreatiebewoning bruikbare verblijfsruimten is bedoeld.

Gelet op het vorenstaande berust de aangevallen uitspraak op een onjuiste uitleg van artikel 20, derde lid, aanhef en onder f, van de bij het bestemmingsplan behorende regels. Onder de oppervlakte van recreatiewoningen, bedoeld in die bepaling, dient de grondoppervlakte te worden verstaan. Daarvan uitgaande, is de eerste herziening, waarbij de maximale inhoud van recreatiewoningen op 300 m³ is vastgesteld en ondergronds bouwen is verboden, een beperking van de planologische mogelijkheden van het bestemmingsplan.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 08-03-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:602

Zaaknummer: 201600456/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Zuid-Willemsvaart/nadeelcompensatie omlegging

Ontheffingsmogelijkheid Spoorwegwet 1875 is geen planologische afwijkingsmogelijkheid.

Casus

Eisers stellen nadelige gevolgen te ondervinden (waardevermindering van hun onroerende zaak) van de uitvoering van het 'Tracébesluit omlegging Zuid-Willemsvaart Maas-Den Dungen'. De waardevermindering is veroorzaakt door de verhoogde aanleg van de spoorlijn ten behoeve van de nieuwe Zuid-Willemsvaart.

In de bestreden besluiten heeft verweerder het advies van SAOZ gevolgd. Volgens SAOZ moest bij een maximale invulling van de oude planologische mogelijkheden rekening gehouden worden met een verhoogd aangelegde hoofdspoorbaan, omdat ophoging van het peil niet was uitgesloten. Verder mochten er gebouwen worden gebouwd ten behoeve van spoordoeleinden van aanzienlijke omvang. Bij de invulling van de maximale planologische mogelijkheden moet volgens verweerder weliswaar het verbod in de Spoorwegwet 1875 worden betrokken, maar ook de daarin opgenomen ontheffingsmogelijkheid. De Spoorwegwet 1875 stond niet in de weg aan de ophoging en de plaatsing van een geluidsscherm.

Rechtsvraag

Moet de ontheffingsmogelijkheid van de Spoorwegwet 1875 al dan niet buiten beschouwing worden gelaten bij de maximale invulling?

Uitspraak

De rechtbank is in navolging van verweerder en SAOZ van oordeel dat het verhogen van de spoorlijn niet was verboden in het uitbreidingsplan. Eveneens was het plaatsen van geluidsschermen of het bouwen van gebouwen niet verboden in het uitbreidingsplan. Verhoging van de spoorlijn is niet met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid uit te sluiten. Weliswaar is niet denkbeeldig dat bij een verhoging van de spoorlijn ook de geluidsgrenswaarden zouden kunnen worden overschreden (voor zover dat al niet het geval

is), maar ook de bouw van geluidwerende voorzieningen ter voorkoming van een overschrijding was in het uitbreidingsplan niet verboden. Het enige dat hieraan in de weg zou kunnen staan was de voormalige Spoorwegwet 1875 die de bouw van gebouwen binnen een afstand van 8 meter van een spoorwegovergang in de bebouwde kom in een bepaalde zone verbod. Dezelfde Spoorwegwet 1875 kende echter een ontheffingsmogelijkheid. Daarom was ook de bouw van geluidsschermen of andere gebouwen niet met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid uit te sluiten. Gelet daarop heeft verweerder terecht een onderzoek naar een reële prognose van de uit een verhoging van de spoorlijn voortvloeiende redelijkerwijs te verwachten geluidbelasting achterwege gelaten. De rechtbank ziet in de uitspraak van de Afdeling van 1 augustus 2012 (ECLI:NL:RVS:2012:BX3316) geen reden om de ontheffingsmogelijkheid in de Spoorwegwet 1875 buiten beschouwing te laten. Op grond van voornoemde uitspraak moeten planologische flexibiliteitsmaatregelen buiten beschouwing worden gelaten, maar de ontheffingsmogelijkheid in de Spoorwegwet 1875 is niet op gelijke voet te stellen met een planologische afwijkingsmogelijkheid. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat de regels in de Spoorwegwet 1875 niet alleen waren gesteld vanuit een goede ruimtelijke ordening, maar vooral om de veiligheid van spoorwegen te borgen. Dat betekent dat in de planologische vergelijking geen sprake is van nadeel en dus geen planschade. De rechtbank beseft dat dit voor eisers moeilijk is voor te stellen omdat hun feitelijke leefomgeving drastisch is gewijzigd. Het wettelijk kader en de vaste rechtspraak hierover brengen echter met zich mee dat niet de feitelijke verandering moet worden bekeken maar de wijziging van de planologische mogelijkheden.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 07-03-2017

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2017:1032

Zaaknummer: 16_2669

Wetsartikelen: 22 Tracéwet

RECHTSPRAAK

Barneveld/bestemmingsplan Columbiz Park I

Bestemmingsplan transformatiegebied. Relativiteitsvereiste. Ladder duurzame verstedelijking. Toekomstige ruimtelijke ontwikkelingen.

De raad van de Gemeente Barneveld heeft een bestemmingsplan vastgesteld voor de transformatie van een gebied naar een aantrekkelijke werkomgeving met ruimte voor economische functies.

Een appellante die een congrescentrum exploiteert, is vanwege het relativiteitsbeginsel niet ontvankelijk. De hallen van appellante liggen niet in de nabijheid van het plangebied, zodat leegstand van het congrescentrum in het plangebied het ondernemersklimaat van appellante niet treft. Voorts is niet aannemelijk gemaakt dat het realiseren van het congrescentrum zal leiden tot uit een oogpunt van een goede ruimtelijke ordening relevante leegstand in de nabijheid van de hallen van appellant.e

Een concurrent heeft in verband met haar beroepsgrond over de evenementenregeling een beroep gedaan op het gelijkheidsbeginsel. De oppervlakte van het congrescentrum dat met het plan mogelijk wordt gemaakt is beperkt tot 1200 m², waar de oppervlakte van de gronden voor de evenementenhallen van TKB vele malen groter is. Ook worden op de gronden van TKB evenementen buiten het bouwvlak toegestaan. Gelet hierop is de Afdeling van oordeel dat de door TKB met elkaar vergeleken situaties van elkaar verschillen.

De Afdeling stelt eerst de vraag of sprake is van een nieuwe stedelijke ontwikkeling als bedoeld in artikel 3.1.6, tweede lid, Bro. De Afdeling is van oordeel dat in onderlinge samenhang moet worden beoordeeld in hoeverre het plan, in vergelijking met het voorgaande plan, voorziet in een functiewijziging en welk planologisch beslag op de ruimte het voorliggende plan mogelijk maakt in vergelijking met het voorgaande plan. In dit geval voorziet het plan per saldo in meer bouwmogelijkheden en andersoortige functies dan waar het voorheen geldende uitwerkingsplan in voorzag. Dit leidt de Afdeling tot de conclusie dat het plan voorziet in een nieuwe stedelijke ontwikkeling. De Afdeling oordeelt vervolgens dat niet is aangetoond dat sprake is van een actuele regionale behoefte aan de functies.

Voor wat betreft de klacht van een appellant dat onvoldoende rekening is gehouden met de toekomstige ontwikkelingen van haar bedrijf is de Afdeling van oordeel de raad tijdig van het uitbreidingsplan van appellant op de hoogte was en dat het plan dusdanig concreet was dat de raad daarmee rekening had moeten houden. Van belang is dat de raad ten tijde van de vaststelling van het bestemmingsplan de ruimtelijke aanvaardbaarheid van het plan kon beoordelen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 15-03-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:671

Zaaknummer: 201606310/1/R6

Wetsartikelen: 3.1 Wro, 3.1.6 lid 2 Bro en 8:69a Awb

RECHTSPRAAK

Dinkelland/bestemmingsplan Verplaatsing Werktuigbouw en Bouwdienst Denekamp Brandlichterweg ongenummerd

Verplaatsing bedrijf en geluidhinder.

Appellanten vrezen geluidhinder bij hun woningen als gevolg van de in het bestemmingsplan mogelijk gemaakte verplaatsing van een bedrijf.

De Afdeling overweegt dat bij de beoordeling van het geluidniveau niet hoeft te worden uitgegaan van de maximale planologische mogelijkheden, maar dat mag worden uitgegaan van een representatieve invulling van de planologische mogelijkheden.

Voor het laden en lossen in de avond- en nachtperiode geldt dat de Afdeling geen aanleiding ziet voor het oordeel dat niet van een representatieve bedrijfssituatie is uitgegaan. Voor zover appellanten daarvoor desondanks vrezen, overweegt de Afdeling dat W&B tevens aan de geluidnormen in het Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: het Activiteitenbesluit) moet voldoen en dat het laden en lossen in de avond- en nachtperiode daarin is genormeerd. Dit betekent dat tegen laad- en losactiviteiten in de avond- en nachtperiode waarbij de geluidnormen in het Activiteitenbesluit worden overschreden, handhavend kan worden opgetreden.

Verder oordeelt de Afdeling dat in het kader van een goede ruimtelijke ordening de raad de geluidbelasting in de tuinen in de afweging dient te betrekken. In het deskundigenbericht is geconstateerd dat de geluidbelasting in de tuinen in het akoestisch rapport niet is onderzocht. In zoverre bevat het akoestisch rapport een gebrek. De Afdeling ziet echter aanleiding dit gebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Awb te passeren, nu niet aannemelijk is dat belanghebbenden hierdoor zijn benadeeld. Daarbij betreft de Afdeling dat de geluidbelasting in de tuinen in het deskundigenbericht is berekend. De raad heeft ter zitting toegelicht dat hij de geluidbelasting in de tuinen aanvaardbaar acht indien ter plaatse wordt voldaan aan de voor de woningen gehanteerde geluidnormen. Onder verwijzing naar de uitspraak van 13 juli 2016, ECLI:NL:RVS:2016:1944, overweegt de Afdeling dat de raad voor de beoordeling van de geluidbelasting in de tuinen in redelijkheid bij deze geluidnormen heeft kunnen aansluiten. Uit het deskundigenbericht volgt dat de voor de woningen gehanteerde geluidnormen in de

tuinen niet worden overschreden. Het aangevoerde biedt geen aanleiding om te twijfelen aan de juistheid van het deskundigenbericht op dit punt.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 15-03-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:681

Zaaknummer: 201508513/1/R1

Wetsartikelen: 3.1 Wro

RECHTSPRAAK

Horst aan de Maas/omgevingsvergunning, handhaving

Huisvesting arbeidsmigranten bij bedrijf; goed woon- en leefklimaat.

Appellanten zijn van mening dat de bepaling in de planregels dat geen onevenredige aantasting van de milieusituatie mag plaatsvinden, ziet op het waarborgen van een goed woon- en leefklimaat van arbeidsmigranten die bij het bedrijf (binnen de spuitzone) worden gehuisvest. Afdeling is van oordeel dat dit vereiste alleen betrekking heeft op de gevolgen van de huisvesting van arbeidsmigranten voor de milieusituatie op andere percelen. Deze bepaling heeft derhalve geen betrekking op de gevolgen van activiteiten op een agrarisch perceel voor het woon- en leefklimaat van de arbeidsmigranten die op dat perceel worden gehuisvest. Daarbij is van belang dat bij huisvesting op agrarische percelen, zoals bedrijfswoningen, veelal sprake is van een minder goed woon- en leefklimaat dan bij burgerwoningen vanwege de hinder van het eigen agrarische bedrijf. Het mag dan ook worden aangenomen dat de planwetgever de gevolgen van de activiteiten op het agrarische perceel voor het woon- en leefklimaat van aldaar gehuisveste arbeidsmigranten aanvaardbaar heeft geacht. In artikel 12 noch in artikel 6, waarin de bestemmingsomschrijving voor huisvesting van arbeidsmigranten bij agrarische bedrijven staat, is opgenomen dat een goed woon- en leefklimaat voor de arbeidsmigranten moet zijn verzekerd. Gelet hierop zijn voor de beantwoording van de vraag of de huisvesting van arbeidsmigranten in overeenstemming is met het bestemmingsplan de gevolgen van de activiteiten van het fruitteeltbedrijf voor hun woon- en leefklimaat niet van belang.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 15-03-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:663

Zaaknummer: 201600683/1/A1

Wetsartikelen: 3.1 Wro en 2.1 Wabo

RECHTSPRAAK

Haarlem/omgevingsvergunning dakopbouw

Omvang dakopbouw niet van belang voor toepassing kruimelregeling.

Het college heeft met toepassing van de kruimelregeling uit artikel 4 bijlage II Bor een omgevingsvergunning verleend voor het plaatsen van dakopbouwen. Appellant voert aan dat de vergunde activiteiten niet zijn te kwalificeren als 'dakopbouw of gelijksoortige uitbreiding van een gebouw' of als 'uitbreiding van een bouwwerk met een bouwdeel van ondergeschikte aard', zoals bedoeld in artikel 4, aanhef en vierde lid, van bijlage II van het Bor. Het bouwplan heeft een ingrijpende verbouwing tot gevolg waardoor de gehele woning een andere uitstraling krijgt en de gevolgen voor de architectonische waarden zijn gezien de ligging in een beschermd stadsgezicht groot. Het bouwplan is niet van ondergeschikte planologische betekenis.

De Afdeling oordeelt dat de rechtbank de voorziene dakopbouwen terecht heeft aangemerkt als dakopbouwen als bedoeld in artikel 4, aanhef en onder 4, van bijlage II bij het Bor. Dat deze opbouwen niet gering zijn in oppervlakte of volume is niet van belang. In het Bor is geen nadere beschrijving opgenomen van hetgeen onder een dakopbouw of gelijksoortige uitbreiding van een gebouw moet worden verstaan. Voor een uitleg daarvan in die zin, dat het slechts kan gaan om bouwwerken van geringe omvang, bestaan geen aanknopingspunten. Uit deze bepaling blijkt voorts niet dat is beoogd de toepassing van de daarin opgenomen bevoegdheid te beperken tot planologisch ondergeschikte gevallen. Evenmin blijkt daaruit dat de daarin opgenomen bevoegdheid niet geldt voor panden die liggen in een gebied waarop de status beschermd stadsgezicht rust. Voor de uitleg van het begrip dakopbouw in artikel 4 van bijlage II van het Bor is de in het bestemmingsplan gegeven definitie van dakopbouw niet relevant. Nu het bouwplan betrekking heeft op dakopbouwen, is niet relevant of de activiteit ziet op een uitbreiding van een bouwwerk met een bouwdeel van ondergeschikte aard als bedoeld in artikel 4, aanhef en onder 4, van bijlage II bij het Bor.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 15-03-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:702

Zaaknummer: 201509175/1/A1 en 201600103/1/A1

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 aanhef en onderdeel c Wabo, 2.12 lid 1 aanhef en onderdeel a onder 2 Wabo en 4 lid 4 bijlage II Bor

RECHTSPRAAK

Emmen/omgevingsvergunning bevoorradingsweg

Bevoorradingsweg niet-ingrijpende herinrichting van openbaar gebied.

Het college heeft een omgevingsvergunning voor het afwijken van het bestemmingsplan verleend ten behoeve van de aanleg van een bevoorradingsweg van een school. Verweerder heeft daarbij toepassing gegeven aan artikel 4, lid 8 van bijlage II van het Bor. De weg wordt aangelegd over gronden die appellante in gebruik heeft als ponyweide en die is bestemd voor Bos. Appellante betoogt dat de aanleg van een bevoorradingsweg geen herinrichting van niet-ingrijpende aard is omdat er meer asfalt wordt aangelegd, zij haar ponyweide moet afstaan en verkeers- en geluidsoverlast vreest. De Afdeling oordeelt dat de rechtbank terecht geen grond heeft gevonden voor het oordeel dat het college de aanleg van de bevoorradingsweg ten onrechte als een niet-ingrijpende herinrichting heeft aangemerkt. Daarbij heeft de rechtbank terecht in aanmerking genomen dat het bestemmingsplan het reeds mogelijk maakt om de gronden te verharderen ten behoeve van parkeervoorzieningen en voet- of fietspaden. Voorts heeft de rechtbank terecht in aanmerking genomen dat de bevoorradingsweg niet dagelijks zal worden gebruikt.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 08-03-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:572

Zaaknummer: 201609776/1/A1 en 201609776/2/A1

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 onderdeel c Wabo, 2.12 lid 1 aanhef en onderdeel a onder 2 Wabo, 2.7 Bor en 4 bijlage II Bor

RECHTSPRAAK

Laren/bestemmingsplan Scouting Laren

Belanghebbende en relativiteit, EHS begrenzing.

Appellanten wonen op een afstand van 103, 104 en 125 meter van de gronden die in het bestemmingsplan zijn bestemd voor 'Maatschappelijk' ten behoeve van een scoutingterrein. Gelet op deze afstanden en de aard en omvang van de ruimtelijke ontwikkeling die binnen het plangebied mogelijk wordt gemaakt, zijn de belangen van appellanten naar het oordeel van de Afdeling rechtstreeks bij het bestreden besluit betrokken. Appellanten stellen dat het plan is vastgesteld in strijd met artikel 19, eerste lid, onderdeel c, van de Provinciale Ruimtelijke Verordening (PRV), omdat het scoutingterrein is gelegen in de Ecologische Hoofdstructuur (EHS; thans: Natuurnetwerk Nederland) en de natuurfunctie onomkeerbaar belemmert. De Afdeling komt toe aan een inhoudelijke bespreking van de beroepsgrond. De Afdeling overweegt hiertoe dat artikel 19 van de PRV tot het algemene belang van instandhouding en ontwikkeling van de wezenlijke kenmerken en waarden van EHS-gebieden strekt. Nu appellanten in de directe nabijheid van het plangebied wonen, zijn hun belangen bij behoud van een goede kwaliteit van hun leefomgeving in dit geval dermate verweven met de algemene belangen die artikel 19 van de PRV beoogt te beschermen dat niet kan worden geoordeeld dat de door hen ingeroepen normen kennelijk niet strekken tot bescherming van hun belangen. De raad stelt in verweer dat de gronden ten tijde van de vaststelling van het plan niet meer tot de EHS behoorden. De Afdeling stelt echter vast dat de begrenzing van de EHS pas na vaststelling van het plan is gewijzigd. Wat betreft het standpunt van de raad dat provinciale staten op 29 juni 2015 reeds met de vaststelling van het Natuurbeheerplan 2016 de begrenzing van de EHS hebben gewijzigd in die zin dat het scoutingterrein niet langer deel uitmaakt van de EHS, overweegt de Afdeling onder verwijzing naar haar uitspraak van 17 februari 2016, ECLI:NL:RVS:2016:371, dat de omstandigheid dat de begrenzing van de EHS in andere documenten van de provincie, waaronder het Natuurbeheerplan 2016, is gewijzigd, onverlet laat dat bij de toetsing aan artikel 19 van de PRV uitsluitend betekenis toekomt aan de bij de PRV behorende kaart 4.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 08-03-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:599

Zaaknummer: 201604561/1/R1

Wetsartikelen: 3.1 Wro